

Selv om det efter den foreslåede bestemmelse er statsadvokaten, der behandler klager over politipersonalets adfærd, forudsættes det, at den hidtil fulgte praksis vedrørende politiets behandling af mindre klager opretholdes, jf. herved de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.2. Efter denne praksis bliver mange små klager afgjort ved en samtale mellem en overordnet polititjenestemand og klageren. Klageren må imidlertid af politiet vejledes om den formelle klagemulighed til statsadvokaten, og politiet må udfærdige en notits om det passede, som forelægges for statsadvokaten, således at statsadvokaten kan få lejlighed til eventuelt at iværksætte en nærmere undersøgelse af egen drift. Det forudsættes, at statsadvokaten sender en genpart af notitsen til politikklagenævnet.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal Rigspolitichefen, det vil i praksis normalt sige Rigspolitichefens Rejseafdeling, efter anmodning yde statsadvokaten bistand til undersøgelsen. Det forudsættes, at undersøgelsen i adfærdsklagesager som altovervejende hovedregel foretages af statsadvokaten selv eller det juridiske personale i statsadvokaturerne, herunder advokater der er beskikket som medhjælpere for statsadvokaten. Bestemmelsen er imidlertid fundet nødvendig navnlig med henblik på at sikre, at statsadvokaterne altid råder over de fornødne ressourcer også til at behandle meget omfattende eller komplicerede adfærdsklagesager. Undersøgelsen foretages i alle tilfælde for statsadvokaten og på dennes ansvar, og afgørelsen i adfærdsklagesagen træffes af statsadvokaten. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.3.4.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 3*, at politiet i adfærdsklagesager udelukkende kan foretage uop-sættelige undersøgelsesskridt, dvs. undersøgelsesskridt, der ikke kan afvente, at statsadvokaten indleder sin undersøgelse af en konkret sag. Det kan f.eks. være iværksættelse af en lægeundersøgelse på en skadestue eller hos en praktiserende læge eller sikring af vidners identitet i en situation, hvor en person umiddelbart i tilknytning til en episode tilkendegiver, at han eller hun vil klage. Formålet med bestemmelsen, der har et snævert anvendelsesområde, er at undgå bevistab som følge af den (korte) tid, der i praksis efter omstændighederne vil kunne gå, før statsadvokaten kan tage sig af sagen. Såfremt politiet foretager sådanne undersøgelsesskridt, skal statsadvokaten snarest muligt underrettes herom. Politiet kan ikke ud over, hvad der følger af bestemmelsen i *stk. 3*, foretage undersøgelser i adfærdsklagesagerne.

Til § 1019 a

Bestemmelsen indeholder ikke en nærmere regulering af, hvem der kan klage. Typisk vil en klage blive indgivet af den, der anser sig for forulempet af politiet, eller eventuelt af en advokat for den pågældende. Klagen vil imidlertid også kunne indgives af andre, f.eks. af den pågældendes forældre eller af forbipasserende, der har overværet den episode, klagen vedrører. Der henvises herved til betænkning 1278/1994, side 121.

Klagen skal ifølge *stk. 1* indgives til »vedkommende statsadvokat«. Hvis klagen modtages af politiet eller en anden myndighed, må den videresendes til statsadvokaten som rette vedkommende.

Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om forretningernes fordeling mellem statsadvokaterne, jf. retsplejelovens § 103, *stk. 1*. Der vil dog næppe i praksis være behov for at fravige bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 787 af 21. september 1992 om fordelingen af forretningerne mellem statsadvokaterne.

Som efter de gældende regler, jf. retsplejelovens § 1019 a, 2. pkt., kan klage over myndighedsmisbrug fra politiets side under behandlingen af en straffesag endvidere fremsættes mundtligt til retsbogen under straffesagens behandling. Retten må i så fald sende en udskrift af retsbogen til statsadvokaten, der foretager det videre fornødne i klagesagen.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* indebærer, at statsadvokaten kan afvise en klage uden realitetsbehandling, hvis klagen indgives mere end 6 måneder efter, at det forhold, som klagen angår, har fundet sted. Der kan i den forbindelse henvises til den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 1019 b, *stk. 1*, 2. pkt., hvorefter lokalnævnet kan afvise at iværksætte en undersøgelse, hvis klagen indgives mere end 6 måneder efter, at det forhold, som klagen angår, har fundet sted.

Mulighederne for at gennemføre en undersøgelse i anledning af en klage kan være væsentligt forringede, såfremt klagen indgives længe efter den episode, der har givet anledning til klagen. Det er derfor fundet rimeligt at fastsætte den nævnte klagefrist.

Bestemmelsen er fakultativ, jf. ordet »kan«. Statsadvokaten kan derfor beslutte at realitetsbehandle sagen, selv om fristen er overskredet, såfremt omstændighederne taler derfor.

Til § 1019 b

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den gældende regel i retsplejelovens § 1019 d, *stk. 1*. Der kan endvidere henvises til tjenestemandlovens § 20, *stk. 1*. Bestemmelsen suppleres i øvrigt af forvaltningslovens regler om partshøring og om retten til at forlan-